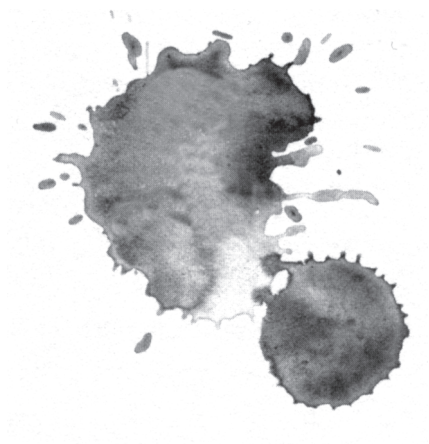


Таня Щевнер

---

*Алеа Аквариус*

ПОВИКЪТ НА ВОДАТА



Книги от голямата сага за морското момиче:

*Алеа Аквариус. Повикът на водата*  
*Алеа Аквариус. Цветовете на морето*  
*Алеа Аквариус. Тайната на океаните*

Следва продължение!

**Таня Щевнер** не се влюбва в книгите от пръв поглед. Учителката ѝ в началното училище предрича, че Таня навярно никога няма да се научи да чете и пише правилно. Момичето открива страстта си към писането късно - едва на десет години. От този момент нататък обаче историите потичат като река. Родена през 1974 година, Таня Щевнер следва литературознание и години наред работи като преводачка и редакторка. После се посвещава изцяло на писането. Сериите от книги за деца „Алеа Аквариус“ и „Лириане Зузевинг“, както и трилогията „Хумелби“, имат голям успех в Германия и в много други страни.

ТАНЯ ЩЕВНЕР

Алеа  
Арварис  
Побирът на  
водата

Превела от немски:

*Ваня Пенева*

ИК „ЕМАС“

Ha Mo

*Tanya Stewner*

**ALEA AQUARIUS**

**Der Ruf des Wassers**

© 2015 Verlag Friedrich Oetinger GmbH

---

*Таня Шевнер*

**АЛЕА АКВАРИУС**

**Повикът на водата**

Превела от немски: *Ваня Пенева*

Оформление на корицата: *Матей Аркова*

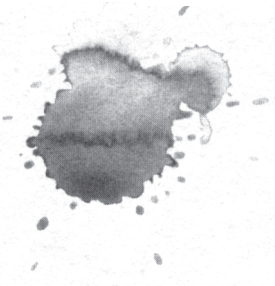
Илюстрация на корицата и винетки: *Клаудия Карлс*

© ИК „ЕМАС“

---

**Всички права запазени!**

# Съдържание



Хамбург	9
Алфа Кру	27
Авантюристи	49
Историята на Алеа	63
Лоши новини	80
Нов живот	92
Буря	106
Приятели	125
Дъжд	146
Амстердам	160
Китаристът	178
Под моста	187
Скорпион	199

Песента на китовеите	216
Дъждовна нощ	224
Помощ от морето	233
Тайни	248
Безветрие	260
Морското момиче	271
Господарите на пясъчната плитчина	276
Жилото на скорпиона	287
Крепост срещу чайките	296
Ренесе	301
Вест от груп свят	309

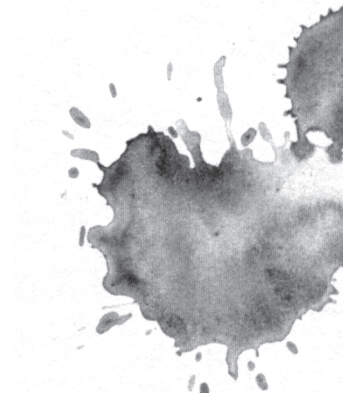
*Видя водата да се приближава към нея.*

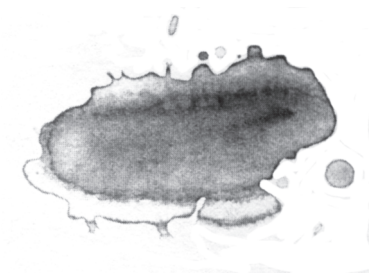
*Изпищя.*

*После се хвърли във вълните.*

*Усети силен удар. Сякаш се бе засилила и се бе блъснала във врата. В следващия миг обаче вратата се отвори и я пропусна да влезе.*

*Леденостудената вода се затвори над главата ѝ. Отчаяно зарита с крака и загреба с ръце. Разумът ѝ казваше, че смъртта ще я застигне всеки момент. Ала сърцето ѝ възрази. Биеше шумно и бързо, безумно бързо, но не бързаше от страх. Внезапно я обзе невероятно чувство, че сърцето ѝ бие така бързо от радост.*







# Хамбург

Днес реката изглеждаше по-сива от обикновено. Сива и тъжна – но може би Алеа я възприемаше така, понеже самата тя беше тъжна. Стоеше на пристанището с увиснали рамене и се взираше във водата. Елба беше гигантска река, воден великан, който устремно си пробива път навътре в сушата. Колко често беше стояла тук и бе наблюдавала Елба, беше се вслушвала в тихия ѝ шум и се бе опитвала да разгадае тайните ѝ. Никога обаче нямаше да разкрие тези тайни, защото ѝ бе забранено да се приближава към реката – нито към Елба, нито към която и да е друга река.

Алеа хвърли поглед към мобилния си телефон. Не видя пропуснати обаждания. Не, естествено. Как ще пропусне обаждане – при това напрежение тя постоянно поглеждаше екранчето.

Премести тежестта си от единия крак на другия. Стоеше тук отдавна и се измори. Въздъхна и се огледа къде да седне, достатъчно далеч от водата,

без локви наблизо, за да не я изпръскам минувачите. Така или иначе днес нямаше локви, защото не беше валяло от дни.

Откри съвсем подходяща празна пейка. Известно време просто седя. Стискаше здраво мобилния телефон и зяпаше какви хора минават покрай нея – туристи, местни, работници; много други сядаха по стената на кея с пакети храна. Тук беше много оживено, както на всеки от многобройните пристани в Хамбург. Алеа ги познаваше. Беше се застоявала на всеки, взирайки се във водата. Този пристан обаче заемаше специално място в сърцето ѝ. Тук не я напускаше усещането, че си е у дома, а днес по-спешно отвсякога изпитваше необходимост да се чувства у дома.

Пое дълбоко дъх и се опита да потисне страха, заплашващ отново да се разпространи във вътрешностите ѝ. Тази сутрин се случи нещо много сериозно. Приемната ѝ майка получи сърдечен инфаркт. Алеа тъкмо бе станала в най-добро настроение и се питаше какво да предприеме през първия ден от лятната ваканция, когато откри Мариане в кухнята – бледа като платно и плувнала в пот. Веднага позвъня на бърза помощ. Линейката пристигна скоро и откара приемната ѝ майка в болницата. Мариане беше на шейсет и пет и отдавна страдаше от проблеми със сърцето, но Алеа винаги си затваряше очите и отказваше да допусне възможността за нещо лошо. Защото Мариане

беше всичко, което имаше. В случай, че вече не е в състояние да се грижи за Алеа или умре, Службата за младежта щеше да ѝ потърси ново приемно семейство. Щеше да ѝ се наложи да отиде при чужди хора, при непознати хора, които не знаят нищо за болестта ѝ. При тази мисъл всичко в нея се сгърчи от болка. Само поради страха си от Службата за младежта сега седеше тук, вместо да е в болницата, до леглото на Мариане.

Усети как неприятното чувство бавно пропълзя нагоре по гърба ѝ. Мариане бе обещала да се обади веднага щом е в състояние да телефонира. Мобилният ѝ телефон със сигурност щеше да звънне всеки момент. Всеки момент...

Алеа изтри една сълза от ъгълчето на окото си. Не искаше да плаче, ала се чувстваше безпомощна – и сама.

Неволно погледна ръката си. Току-що изтрпата самотна сълза блещукаше върху черната ѝ кожена ръкавица. За момент сякаш видя нещо в сълзата, все едно вътре блещукаха сини и зелени искри. После обаче сълзата попи в цепнатина на кожата и изчезна.

Момичето отвори и сви юмрук няколко пъти. Както на всичките си ръкавици, и на тези беше изрязала върховете на пръстите, за да си служи по-лесно с тях. Въпреки това днес ръкавиците ѝ пречеха. Температурата бе стигнала двайсет и седем градуса и тя се потеше под кожата.

Исправи гръб и се постара да диша по-спокойно. Беше длъжна да се стегне! Съсредоточено плъзна поглед към пристанището. Навярно ще намери с какво да си отклони вниманието, докато чака Мариане да се обади. Върху водата се полюляваха завързани лодки, огромен товарен кран скърцаше на отсрещния бряг...

И ненадейно Алеа забеляза как към нея се приближава чудат стар платноход. На носа личеше госта замазан надпис: „Круцис“. Момчето присви очи и се вгледа по-внимателно – корабът ѝ се стори госта интересен. Корпусът му спешно се нуждаеше от пребоядисване. Светлозелената боя отстрани вече се лющеше. Всъщност плавателният съд изглеждаше силно западнал и човек неволно си задаваше въпроса дали все още е годен да кръстосва моретата. Алеа не представаше да го оглежда. По неизвестни причини изпита чувството, че вижда нещо необикновено.

Едно малко момче скочи пъргаво на брега и завърза въжетата. Беше не повече от девет-десетгодишно. Щом свърши, се покатери отново на палубата и изчезна.

След малко от каютата на палубата излезе младеж. Навярно той управляваше кораба. Подобно на момчето, и той скочи на кея с маниер на опитен моряк. Беше около осемнайсетгодишен и изглеждаше приятен – загорял от слънцето, с приветливо лице.

Ужасно разбърканата му коса напомняше прическа на рок звезда, в ръкава на тениската му зееше гунка. Носеше китара в калъф.

Алеа изпитваше благодарност към всичко, което отклоняваше вниманието ѝ от размишленията и чакането, затова проследи действията на по-голямото момче. Сега той мина покрай нея, очевидно на път към близкото кафене.

Алеа усети силна жажда. Зарови в раницата си и изведнъж се сети, че си е оставила термоса вкъщи. Иначе винаги го носеше със себе си, но след сърдечния инфаркт на Мариане бе побързала да излезе от жилището. Забравила бе и термоса, и чадъра си – наистина беше глупаво! Е, да, в момента небето беше безоблачно, но ако все пак завали, без чадър ще има да бере ядове.

Сега и момчето, завързало „Круцис“, скочи с легкота от борда и се запъти към кафенето след младежа рок звезда. Подмишница носеше вехт барабан. Малкият мина покрай пейката, където седеше Алеа, и погледите им се срещнаха. Момчето се усмихна.

– Ахой! – поздрави и се ухили широко. В устата му липсваха няколко зъба.

Стъписана, Алеа се усмихна в отговор, но той вече бе отминал.

Тя се изправи. Щом няма термос, ще си купи нещо топло – какво толкова. Стисна мобилния телефон и се отправи към кафенето. Влезе и веднага

забеляза двамата: седяха на една маса и пиеха лимонада. Алеа се настани на свободната маса близо до тях. Забеляза, че малкият е бос, и това ѝ хареса, макар тя самата никога да не излизаше навън без обувки. Тези момчета май бяха малко откачени, а тя обичаше откачените. В крайна сметка и тя спаднаше към този вид.

Появи се келнерката и Алеа си поръча чай.

– Да не е горещ, само топъл – помоли тя.

Келнерката събра вежди.

– А не искаш ли чай с лед?

Момчето махна енергично.

– В никакъв случай!

Келнерката се зазяпа в черните ѝ кожени ръкавици. Алеа буквално чу мислите ѝ: *Прекалено е горещо за ръкавици! А да не говорим за чай!*

Тя се усмихна измъчено, а келнерката вдигна рамене.

– Един хладък чай – заключи и изчезна.

Алеа забеляза, че момчетата я гледат.

– Хубави грешки! – подвикна малкият.

Тя се стресна, а като усети, че се е изчервила, нахлупи шапката с козирка над лицето си. Носеше копринено яке в цвят пепел от рози, мъжки потник, няколко дълги верижки, скъсани дънки, тежки боти, любимата си морскосиня шапка с козирка и черни кожени ръкавици. Знаеше, че е облечена доста необичайно – и тъкмо

това целеше. Преди доста години бе започнала да се облича екстравагантно по една-едничка причина: да отклонява вниманието от неизменните ѝ ръкавици. Никой съсед, никой съученик дори не подозираше за нейната болест. Всички в училище възприемаха ръкавиците ѝ като една от многото ѝ модни забезжки. А Алеа предпочиташе да я смятат за екстравагантна, вместо за болна. Само Мариане знаеше колко силно я ограничава болестта в ежедневието и колко от свободата ѝ отнема. Никой друг не биваше да узнае, защото Алеа не желаше да я съжаляват.

– Благодаря – промърмори тя и усети как бузите ѝ пламнаха още по-силно.

За щастие момчетата заговориха помежду си и престанаха да гледат към нея. Тя проследи как разопаковат сандвичи под масата и отхванват от тях само когато келнерката не гледа в тяхната посока. Неволно се усмихна и установи, че и на нея много ѝ се иска да си е донесла сандвич. След закуска не беше ханвала нищо.

Келнерката ѝ сервира чая. Беше си направо врящ и се наложи Алеа да изчака.

Към масата на момчетата се приближи момиче. Черната ѝ коса, навита на дълги масури, бе събрана на опашка високо на главата. Носеше на гърдите си акордеон.

– Здравсти, Тес – поздравя я малкото момче.

– Здрасти – отговори тя и седна.

– Заклучи ли бордната врата?

Тес направил гримаса.

– Забравих – отвърна тя с чуждестранен акцент. –

Ще се върна.

Момчето махна небрежно.

– Недей. Спокойно, никой няма да открадне старата ни лодка. Впрочем, оставихме нещо и за теб – и ѝ подаде под масата сандвич със сирене.

Алеа се изненада. Да не би и акордеонистката да е била на борда на „Круцис“? Дали не са братя и сестра? Не, определено не. Тес беше с тъмна кожа, малкото момче – червенокосо и бяло като сирене, а младежът рок звезда имаше светлокестенява коса. Тримата изобщо не си приличаха.

Тес глътна остатък от лимонадата на младежа на един гъх и попита:

– Готови ли сте?

Двамата кимнаха.

– Отвън има добро място – младежът посочи тротоара пред кафенето. Сложи на масата банкнота от пет евро и извади китарата си от калъфа. Червенокосият вдигна стария барабан и наложи на главата си смачкана мъжка шапка. През това време Тес излезе с акордеона си пред кафенето. Тримата се наредиха, вдигнаха инструментите и засвириха. Подхванаха известно рок парче: на акордеона звучеше доста не-



обичайно и събуди интереса на хората. Тес запя и брагичката на Алеа увисна от изненада. Тес си беше истинска рок певица! Изпълни песента с неподозирана сила и небрежно скърцащ глас. Очевидно тя, а не младежът, беше рок звездата! Да, той носеше съответната прическа, освен това – поне според Алеа – свиреше добре на китара, ала Тес му открадна цялото шоу. Всички глави се обърнаха към нея. През това време китаристът се усмихваше доволно, без следа от изненада, сякаш многократно бе преживявал подобни изпълнения и те го радваха.

Песента свърши. Прозвучаха вьодушевени ръкопляскания. Алеа също заръкопляска. Малкото момче тръгна да обикаля с шапката от човек на човек, за да събере пари. Повечето му даваха монети от едно-две евро. Застана и пред Алеа, но тя само поклати глава.

– Съжалявам, трябва първо да си платя чая – обясни.

– Да, ама ти слушаше! – викна момчето. – И ти хареса! Видях го по лицето ти.

Алеа не намери какво да възрази.

– Прав си, обаче съм тотално обедняла.

– Ние сме винаги така – ухили се момчето. – И все пак трябва да ми дадеш нещо.

Тя смръщи чело.

– Какво, например?

– Какво ще кажеш за шапката?

Тя вдигна отбранително ръце.

– И дума да не става! Това ми е любимата шапка!

Момчето се замисли.

– Тогава ми дай ръкавиците.

Алеа потрепери.

– Не става.

– Защо не ги даваш? – момчето я изгледа с интерес. – Какво им е на ръкавиците?

– Добре, добре, вземи шапката! – съгласи се тя, само и само да не отговори на въпроса му.

Свали я бързо от главата, като много внимаваше дългата ѝ черна коса да не е прекалено гръпната назад и да открива онези места зад ушите ѝ, които трябваше да останат скрити на всяка цена.

– Заповядай – и тя му подаде шапката.

Момчето я прие с видимо учудване.

– Страхотно! Даваш ми шапката си? Благодаря ти!

Лицето му грейна. Веднага изтича при другите, за да им покаже трофея си. Тес и младежът се обърнаха учудени към Алеа, тя им кимна кратко и бързо отместе поглед. Ама че гадост! Беше любимата ѝ шапка! Но в никакъв случай не би могла да даде на момчето ръкавиците си. Защо просто не му предложи някоя от верижките на шията си? Как не се сети!

В същия момент към Тес и момчетата се приближи мъж и им заговори сърдито.


– Добре, добре, отиваме си! – успокои го младежът.

Очевидно нямаха право да свирят тук. Тримата си прибраха инструментите и се отдалечиха с унили физиономии. *Жалко*, помисли си Алеа, *наистина жалко*.

Отпи от чая си. Все още беше горещ, но я мъчеше силна жажда. Докато пиеше, няколко пъти погледна мобилния телефон. Нямаше пропуснати обаждания. Алеа отново усети как по гърба ѝ пълзи страх. Как ли се чувства Мариане? Има ли болки? Добре ли се грижат за нея в болницата? Скоро ли ще се изправи на крака? Ако не, тогава какво?

Тя преглътна. Дали, ако се прибере, вкъщи вече ще я чака някой от Службата за младежта? В случай че се наложи Мариане да остане в болницата няколко седмици, сигурно ще я настанят в друго семейство още днес. Измъчена, Алеа стисна устни. После обаче си заповяда да мисли разумно. Все още беше ранен следобед. Просто ще остане тук. Ще прекара остатъка от деня на пристанището и ще чака Мариане да се обади. По някое време непременно ще ѝ звънне...

Алеа изпи чая, плати и бавно се върна до своята пейка. Седна и се огледа безцелно. Погледът ѝ отново падна върху „Круцис“, все още завързан на кея. Огледа кораба по-внимателно. Да, нуждаеше се от ремонт, ала на покрива на палубната каюта бяха поставени



соларни панели – такива притежаваха само модерните плавателни съдове. Всичко на този кораб изглеждаше някак не на мястото си, нещата не се връзваха, но Алеа харесваше тъкмо това.

На палубата излезе Тес. Алеа засенчи очи от слънцето и проследи какво прави момчето. Тес носеше нещо голямо и го постави на кърмата. Дали пък не беше дъска за гартс върху дървена поставка? След две минути се появи малкото момче, след него излезе и младежът и огледа зорко наоколо. Погледна и към Алеа, тя инстинктивно се наведе, но щом очите му се отместиха от нея, отново изправи гръб. Какво правят тримата? Алеа стана бавно и закрачи възможно по-незабележимо към кораба. Застана съвсем наблизо и вече чуваше какво си говорят тримата.

– Хайде, давай! – подкани Тес момчето и залепи нещо върху дъската за гартс. Географска карта.

Момчето взе стреличка и я метна към картата. В следващия миг се развика въодушевено:

– Финландия! Не сме били там от цяла вечност!

По-големият го подкрепи:

– Супер хвърляне, Сами. Сега, през юни, Финландия е най-красива.

Алеа се учуди. Нима тримата определяха целта на следващото си пътуване чрез хвърляне на гартс? Наистина ли мятаха стрелички по картата и потегляха към случайно уцеленото място? Усети как при